

VII

Bướm tình

TUY đã mất hết xúc cảm ướt át Trương Thiều vẫn thấy tâm thần xao xuyến mãnh liệt. Hắn xiết chặt bàn tay búp măng, những giọt nước mắt từ từ chảy xuống má.

Bạch Diệp vội rút tay lại :

— Ở kia, anh khóc ư ?

Trương Thiều che giấu không được nữa. Thạch động không sáng lắm nhưng trong giây phút hồi hộp này mắt Bạch Diệp lại sáng hơn cả đèn pha. Nó có thể xuyên thủng sương mù dày đặc. Hắn đứng lặng, mặc cho nước mắt rơi lã chã. Không bao giờ hắn khóc, nếu có, thì chỉ xảy ra trong quá khứ, khi cha hắn vĩnh biệt cõi đời, và gần đây đến lượt mẹ hắn. Trương Thiều không phải là người dễ buồn, và dễ rơi nước mắt vì những chuyện không

đầu. Có lẽ cô gái cũng biết như vậy nên đã tỏ ra hết sức bối rối.

Nàng kêu lên :

— Em chẳng hiểu gì cả. Tại sao lại khóc, anh Thiệu ? Em làm gì mà anh khóc ?

Trương Thiệu lấy tay áo quạt nước mắt :

— Không. Anh bị con muỗi dăm vào mắt.

— Hừ anh giấu em. Em đã biết tại sao anh khóc. Anh khóc vì Bạch Diệp ngày xưa khác hẳn Bạch Diệp ngày nay.

— Có vẫn như vậy.

— Ngoại trừ khuôn mặt bị nước cường toan tàn phá. Anh cứ nói thật đi, em không tự vận đầu mà sợ. Hàng ngày em vẫn soi gương đang hoàng em đã thấy rõ diện mạo méo mó của em, Nhưng em không chán đời, em luôn luôn bám chặt lấy sự sống.

Trương Thiệu thích đánh bạn với Bạch Diệp hơn các cô con gái khác của ông trợc phú tư lỵ. Thứ nhất, nàng cùng lứa tuổi với hẳn. Ông già tư lỵ khá dẻo dai nên đầu đã bạc phơ, con gái lớn đã lấy chồng và sinh con đẻ cái hàng đồng mà vợ bé của ông vẫn tiếp tục sản xuất mẹ hĩm. Thứ hai, tính tình của Bạch Diệp gần giống tính tình của hẳn. Hai đứa chơi thân với nhau từ thuở lên ba.

lên bốn, nàng có vú giữ, mặc quần áo sạch sẽ, sang trọng, ăn toàn cam táo và sữa bột. còn Trương Thiệu thì thất tha thất thêu một mình, từ thời một bộ đồ vải thô, ăn bột gạo nội hóa và cơm gạo đỏ... Nhưng hễ chị vú bế Bạch Diệp ra đường chơi là nàng đòi được vào sân trong đánh đáo với Trương Thiệu. Nhưng lần đầu chị vú không cho phép, Bạch Diệp khóc thét lên. Chị vú về mách bà chủ, Bạch Diệp bèn bỏ ăn, nằm mọp trên giường. Rốt cuộc mọi người chịu thua, đôi trẻ Bạch Diệp-Trương Thiệu được chơi bi, chơi đáo với nhau hàng ngày.

Bằng đi một dạo Trương Thiệu không gặp Bạch Diệp. Rồi hẳn bỏ cô cha. Rồi chiến tranh tranh nổ bùng trong thành phố Hà nội, và lan rộng khắp nước. Rồi hẳn xuất ngoại. theo học trong trường Kuchinô của GRU số viết. Rồi hẳn hồi hương.

Rồi hẳn thâm nhập Miền Nam hoạt động cho GRU..

Cô bạn gái 7, 8 tuổi ngày xưa ở Hàng Đào đã trở thành đàn bà - 24, 25 tuổi. Hồi nhỏ nàng đẹp như tổ nữ trong tranh tàu thì khi lớn lên nàng phải trở thành giai nhân làm đàn ông say sưa. Vậy mà Bạch Diệp lại xấu kinh khủng.

Không những xấu, nàng còn góm ghiếc nữa..

hoàn cảnh, tôi đã xấp xỉ 30 tôi đã gặp. đã hò hẹn nhiều người đàn bà song chưa bao giờ lấy vợ.

Tôi vẫn nhớ giao kết ngày xưa. Tôi đã giành nhiều thời giờ để kiếm cô, và không biết cô ở đâu. Người ta nói là cô đã kết hôn trong sự sung sướng về tinh thần và vật chất, rồi cô hân hoan theo chồng qua Trung quốc.

— Hừ... kết hôn trong sự sung sướng về tinh thần và vật chất... em không ngờ anh lại cay đắng như vậy... Thời Pháp thuộc, ba anh làm cách mạng ba em đi buôn, ba anh công khai khinh miệt ba em là hưởng nhân trên xương máu của dân tộc. Thái độ của ba anh làm em vô cùng kính phục, trên đất nước còn côi và khốn khổ này nếu không có những người biết hy sinh như ba anh thì không đến năm nào nhân dân ta mới được giải phóng. Nhưng, em thành thật xin lỗi anh, trên một phạm vi nào đó, em cũng kính phục ba em.

— Con kính phục cha là chuyện rất thường.

— Em không thích nghe anh chế riếu những vấn đề thiêng liêng. Phải, hỏi chúng mình còn để chòm, anh đã nổi tiếng ngạo mạn nhất trong đám con nít ven hồ Hoàn kiếm, nhưng anh ơi, riêng hôm nay em xin anh lặng thinh cho em nói. Em kính phục ba em vì ba em không cần hoạt

động trong trung ương Đảng Cộng Sản Đông dương không cần điều đóm theo chân Bác Hồ mà vẫn giữ một chức vụ lớn trong guồng máy Nhà nước. Anh nghe rõ chưa? Cách mạng ruộng đất được phát động từ sau năm 1950, những điền chủ như bà Cát hanh Long và hàng trăm người có tiếng tăm khác, đều bị bắt giữ, đánh đập, xử án và hanh quyết tàn bạo, ruộng vườn hoàn toàn bị tịch thu, con cháu ba đời hoàn toàn bị cô lập, không được thu nhận vào trường học, vào công sở, thậm chí làm công nhân ăn lương chết đói cũng không được nữa. Trong khi ấy ba em có gần ba ngàn mẫu ruộng. Đối với tình trạng ruộng đất trong Nam thì ba ngàn mẫu ruộng đã là đại điền chủ, hưởng hồ Miền Bắc đất hẹp, ruộng nhỏ : làm chủ một hai chục mẫu trở lên đã đủ bị coi là địa chủ phản động rồi... Tân cư ở Phú Nho quan, gia đình em được sống yên ổn vì ba em đã khôn ngoan gả chị hai cho đồng chí phó chủ tịch Ủy ban Hành kháng Tỉnh, kiêm tỉnh ủy, trước ngày hồi cư, ba em lại làm thông gia với đồng chí đặc nhiệm Công an trong Ủy ban Trung ương Đảng. Những đám cưới liên tiếp, những hội hè thường xuyên đã khiến ba em trở thành công dân hữu công của chế độ. Cho dầu không có những sợi dây ruột thịt này,

người ta cũng khó lời ba em ra tòa, vì chẳng giấu gì anh, trong những ngày đầu tiên ở chiến khu Tân Trào ba em đã cung cấp tài chính cho đồng chí Văn tức đại tướng Võ nguyên Giáp.

Bạch Diệp ngừng nói. Trần động quá thấp, nên động lại ở mắt mẹ mặt nước nên dương khí bị thiếu, Bạch Diệp cần ngưng nói một lát để thở. Định mạng thật độc ác, vì nàng mới nhắc đến 5 tiếng « đại tướng Võ nguyên Giáp » thì im bặt.

Hồi tối, trên đường vòng Núi Lớn, gần xa phu kệnh cõm đã làm nổ tung ký ức của Trương Thiệu bằng 5 tiếng « đại tướng Võ nguyên Giáp », khiến Trương Thiệu chết lặng giây lâu. Giờ đây Bạch Diệp lại bắt hần nhớ lại thù cha, mối thù ghê gớm mà mẹ hần đòi hần trả bằng máu, mối thù truyền kiếp mà hần cam kết trả bằng máu...

Hần thù đồng chí Văn. Hạn thù bất cứ ai liên hệ với đồng chí Văn. Hạn thù guồng máy cai trị mà đồng chí Văn giữ chức vụ nòng cốt. Thân phụ của Bạch Diệp kết thân với đồng chí Văn, kết thân với những kẻ đầu não đã âm mưu sát hại cha hần đã làm cho mẹ hần bị vi trùng lao đục rỗng cơ thể mà chết. Hạn không được quyền coi Bạch Diệp là bạn nhỏ ngày xưa, là người yêu ngày xưa được nữa.

Trương Thiệu có bốn phận phải coi nàng là kẻ thù. Kẻ thù bất cộng đái thiên.

Nhưng ý định phục hận đã tàn lụi ngay sau khi chớm nở. Tàn lụi, không phải vì hần run sợ trước võ công khá cao siêu của Bạch Diệp. Hần chưa đạt tới trình độ nhu đạo thượng thừa, song về kỹ thuật tác xạ thì vị tất hần chịu nhường ai. Ý định phục hận bị tàn lụi nhanh chóng vì hình ảnh của quá khứ to lớn như rặng núi Hy mã Lạp sơn đè xuống, đè xuống, làm tắt cả bẹp di. Hàng chục dấu hỏi bần khoăn quay lộn trong đầu hần. Nàng học võ hồi nào, ở đâu, học của ai? Tại sao nàng học võ? Thân thể nàng bị cường toan tàn phá là do bất cần nghề nghiệp hay vì một nguyên nhân thầm kín và đau đớn nào?

Một niềm nhớ nhung và luyến tiếc rào rào dâng lên trong lòng Trương Thiệu. Hần không dè chuyên đi đầy sự tính toán tàn bạo này của lý trí và nhiệm vụ phục hận lại mở đầu bằng những rung động dè mẹ của dĩ vãng êm êm. Hần yêu Bạch Diệp, nếu các biến cố khủng khiếp không xảy ra cho gia đình và cho đất nước, hần đã cưới nàng làm vợ, và nàng đã trở thành vợ hần.

Bạch Diệp ngồi xuống phiến đá trắng nhẵn thín, Trương Thiệu ngồi xuống theo. Hần rút rì

nằm tay nàng, rụt rè hơn cả cậu bé mới được vào trường học lần đầu nữa, giọng run run :

— Em Điệp, em lấy chồng hồi nào ?

Người nữ nhân viên giao liên GRU vẫn tỉnh khò :

— Lẽ ra anh nên hỏi em lấy ai trước. Sau đó mới đến «lấy chồng hồi nào». Anh cảm động lắm em biết, bằng chứng anh vừa gọi em bằng em, chứ không xưng tôi với có một cách khách sáo lảng nhách nữa. Chúng mình đang còn thời giờ, em xin kể anh nghe. Em từ Nho quan trở về Hà nội vào tháng 9 năm 1954, khi ấy tình hình còn rối ren, một phần Miền Bắc ta còn bị ngụy quyền kiểm soát, vì vậy em cương quyết chống lại việc lấy chồng, mặc dầu có rất nhiều người làm le ; mãi đến năm 1957, nghĩa là sau 36 tháng trời dòng dã chờ anh, tìm kiếm anh vô vọng, em mới chịu nghe lời ba em. Và định mạng éo le đã bắt em phải làm vợ đồng chí Quát cuối tháng chạp 1957.

— Đồng chí Quát ?

— Có lẽ anh biết đồng chí Quát. Quát là một trong những phụ tá của «đồng chí Văn» tại chiến khu Tân Trào

— Trời, anh Tư phải không ?

— Phải, như anh đã biết, bí danh của những

người tham gia tiểu đội du kích thứ nhất của khu giải phóng được đặt theo hai câu thơ sau đây «*Văn như Siêu Quát vô Tiền Tần, Thi đáo Tùng Tuy thất Thịnh Đường*» của vua Tư Đức, Văn là đại tướng Võ nguyên Giáp, ba anh đứng hàng hai, bí danh Như, hoặc anh Hai, chồng em đứng hàng tư, gọi là đồng chí Quát, hoặc anh Tư.. Hồi em về nhà chồng, em mới 18, 19 tuổi gì đó, chồng em đã 36, 37...

— Nghĩa là hơn em gần 20 tuổi ?

— Anh để em nói, anh không nên dẫn vật em như thế. Vâng, đồng chí Quát già hơn em gần hai chục tuổi, nếu lấy vợ sớm theo tục tảo hôn ở nước ta thì anh ấy có thể đẻ con gái trạc tuổi em. Nhưng trên thực tế, anh ấy chưa đến nỗi già, mọi người ở khu giải phóng đều khen anh ấy đẹp trai.

— Có yêu đồng chí Quát ?

— Anh lại bắt đầu cay đắng rồi đấy. Nếu em nói dối, em sẽ đáp là em chẳng hề yêu đồng chí Quát. Nhưng anh ơi, anh đã hiểu tính em, em là đứa rất ghét nói dối. Em đang sống trong sự cô đơn, cô đơn vì không có bạn tâm tình, cô đơn vì không có anh thì gặp đồng chí Quát Gia đình em vẫn có truyền thống con gái lấy chồng lớn tuổi, chị hai em lấy chồng phó chủ tịch Tỉnh kém chồng những 25 tuổi mà hạnh phúc vẫn đầy đủ, đồng chí đặc

nhệm Công an trong Ủy ban Trung ương Đảng, chồng của chị ba cũng gấp đôi tuổi vợ. Em là con gái 18, 20, chưa có kinh nghiệm nên khó cưỡng lại những lời khôn ngoan, ngọt ngào của đàn ông tuấn, phương chi đồng chí Quát lại là người có địa vị cao sang trong guồng máy của Đảng.

— Nên cô nhận lời?

— Nếu không nhận lời thì em làm cách nào trở thành vợ của đồng chí Quát được. Lấy chồng được một tuần thì em đã phải tất tưởi theo chồng sang Trung Quốc.

— Để hưởng tuần trăng mật.

— Anh muốn hiểu ra sao thì hiểu. Tuần trăng mật là một từ ngữ sai bét, vợ chồng ở chung với nhau khi nào cũng là tuần trăng mật, lựa là mang nhau ra nước ngoài sau ngày cưới. Trên thực tế, em qua Bắc kinh chẳng phải để hưởng tuần trăng mật thân tiên như anh nghĩ. Mà vì đồng chí Quát được cử làm trưởng đoàn thương thuyết kinh tế.

— Nghe cô nói tôi muốn phì cười. Đồng chí Quát của cô được học kinh tế hồi nào?

— Anh thích cười, cứ việc cười tự do, em không dám ngăn cấm. Đoàn thương thuyết kinh tế chỉ là sự nguy trang, thật ra, chồng em sang Trung hoa để tham quan và nghiên cứu về phương pháp

tổ chức tình báo. Sau 15 tháng ở Bắc kinh, vợ chồng em lên đường đi Mạc tư khoa. Tu nghiệp xong, chồng em về nước và được đặc phái vào Miền Nam.

— Hoạt động cho Trung Tâm (1) ?

— Không. Hoạt động cho Trung ương Cục Miền Nam.

— Nếu vậy tại sao cô lại phụ trách giao liên trên lộ trình FM ?

— Đó là câu chuyện khá dài. Thoạt đầu, chồng em đặt văn phòng tại Nam vang dân dạn mới di chuyển đến vùng biên giới Miên - Việt nơi công việc liên quan đến lãnh vực điệp báo đều phải do chồng em quyết định. Em sinh hạ đứa con đầu lòng trên đất Kăm pu chia, và đặt tên nó là Hoài Trương. Con trai mang tên Hoài Trương được không anh ?

Trương Thiệu mỉm cười không đáp, Hân đã biết tại sao Bạch Diệp đặt tên con đầu lòng là Hoài Trương. Trương là họ của hân, Hoài là nhớ. Điều này chừng tỏ rằng vẫn nhớ hân, nàng vẫn yêu hân như ngày xưa.

Bạch Diệp lặp lại câu hỏi, Trương Thiệu mỉm cười lấp lửng.

(1) Trung Tâm là danh từ thường dùng để chỉ GRU số Việt.